Contributed by Chris Den Hond
zondag, 08 januari 2006 - Last Updated donderdag, 24 mei 2007

De algemene staking van 28 oktober was een groot succes. Eén van de redenen was het gemeenschappelijk optreden van beide vakbonden. Rood en groen lekker door elkaar tegen paars. Lode Verschingel, secretaris van de Landelijke Bediendencentrale LBC-NVK, is sterk voorstander van actievoeren in gemeenschappelijk vakbondsfront. Volgens hem zijn de vakbonden ook onafhankelijker aan het worden ten aanzien van de zogenaamde "politieke vriendjes". We hadden een gesprek met hem.

Waar komt de sociale woeling van de afgelopen periode vandaan?

Lode Verschingel: De situatie bij de mensen zelf, in de bedrijven, is heel wat slechter dan 5, 10 of 15 jaar geleden. Toen zou een werkgever nooit gezegd hebben: herstructurering, dat is "business as usual". Je bent bijna een "oubollige" werkgever als je niet denkt aan de komende herstructurering, al dan niet met ontslagen. De onzekerheid en het effectieve jobverlies is bij de mensen sterk verhoogd. De syndicale en sociale beweging van vandaag doet mij zeer sterk denken aan de sociale beweging tegen het Globaal Plan. Sindsdien is het de eerste keer dat de regering op alle fronten een plan voorlegt en probeert door te duwen dat we als vakorganisatie moeten slikken. Dat is de hoofdreden waarom de reactie tegen dit regeringsvoorstel sterk is en breed gedragen wordt.

Reageert men binnen ABBV-middens hetzelfde als binnen ACV-middens? Is er eenheid aan het groeien binnen de vakbondswereld tegenover een toch wel heel liberale regering?

Lode Verschingel: Het ABVV nam in de eerste weken van het najaar een andere positie in, namelijk: "We gaan minder onderhandelen en meer actie voeren en staken." Het ACV daarentegen zei: "We gaan onderhandelen en dan gaan we zien of we staken." Dat verraadt absoluut geen opsplitsing tussen werknemers, arbeiders en bedienden tussen ACV en ABVV. Dat verraadt vooral bij de beleidsinstanties van de beide vakbonden een andere strategische opstelling een aantal weken geleden. De tweede ACV-raad over het generatiepact heeft duidelijk de lijn van het ACV (onderhandelen, enkel onderhandelen) veranderd in actievoeren samen met het ABVV. Een ACV-raad is een nationale vergadering waar de topmilitanten en vrijgestelden de strategische lijn bepalen van de vakbond. Dat is voor mij toch wel een sterk voorbeeld van democratie binnen een massaorganisatie.

Er bestaat natuurlijk een kloof tussen vakbondstop en -basis. De top van de beide vakbonden heeft onderschat hoe gevoelig mensen wel zijn wat betreft hun werk en hoe kwaad ze zijn als ze worden uitgespuwd door het bedrijfsleven. De onderhandelaars hebben dat ongenoegen onderschat. De breuklijn ligt zeker niet tussen ACV en ABVV. De grote uitdaging voor de vakbeweging is het formuleren van een politiek antwoord op het beleid van de paarse regering.

"Samenwerking leidt tot radicalisering"

Wat ik vandaag zie - en dat is een voordeel bij de bediendenvakbonden - is dat er heel goed in front wordt samengewerkt over de communautaire grenzen heen, tussen LBC, CNE en SETCA. Ik voel dat dit politiek een radicalisering met zich meebrengt op een aantal dossiers. Het optreden binnen gemeenschappelijk vakbondsfront, hoe moeilijk het soms ook is, leidt tot principiëlere stellingnames. En dat gemeenschappelijk optreden gebeurt gemakkelijker bij de bedienden dan bij de arbeiderscentrales.

Ben je voorstander van een eigen arbeiderspartij of is het daarvoor te vroeg?

Lode Verschingel: Momenteel doe ik geen grote uitspraak over het feit of we nu een grote arbeiderspartij moeten oprichten. Dat is geen nieuwe discussie, maar ik zie dat we als progressieve krachten binnen de syndicale beweging niet klaar zijn om nu aanstalten te maken voor een arbeiderspartij. Ik zie de voorwaarden niet voldaan om effectief met een eigen arbeiderspartij te

beginnen en de discussie daarrond wordt momenteel niet gevoerd. Ik stel wel vast dat er een groeiende kloof is tussen ACV en CD&V en de laatste tijd ook tussen ABVV en SP.a.